

Н.С. КОЛЕСНИК
(Чернівці)

МІСЦЕ ФОЛЬКЛОРНОЇ ОНОМАСТИКИ В ПАРАДИГМІ СУЧАСНОЇ ЛІНГВІСТИКИ

УДК 811.161.2'37

Колесник Н. С. Місце фольклорної ономастики в парадигмі сучасної лінгвістики; 13 стор.; кількість бібліографічних джерел – 21; мова українська.

Анотація. Фольклорні власні назви є об'єктом студій багатьох філологічних дисциплін, зокрема фольклористики, діалектології, стилістики, історії мови, етнолінгвістики, лінгвофольклористики, ономастики тощо. Мета пропонованої розвідки довести, що комплексне, генералізоване вивчення фольклоронімів найдоцільніше проводити в межах фольклорної ономастики.

Ключові слова: фольклорна власна назва, фольклоронім, фольклорна ономастика, лінгвофольклористика.

Сучасний стан лінгвістики, з огляду на неможливість створити для вивчення такого багатоманітного і мінливого явища, як мова, єдиного універсального методу, характеризує прагнення поєднувати і комбінувати різні методи дослідження. Чимало сучасних дисциплін, намагаючись реалізувати комплексний підхід до вивчення обраного об'єкта, засвідчують свій міждисциплінарний статус. Часом це призводить до того, що кілька наук не можуть чітко розмежувати "кордини своїх володінь". З цієї проблемою зіткнулися також дослідники власних назв в усній народній творчості.

Сьогодні на вичерпність аналізу фольклоронімів претендують щонайменше ономасти та лінгвофольклористи, ширше – етнолінгвісти. Ономастичні студії фольклорних власних назв традиційно здійснюють у межах літературної ономастики. Про особливості їх становлення та розвитку в межах цієї ономастичної галузі див. [8, 9]. Проте очевидно, що з'ясування місця й статусу фольклорної ономастики в системі лінгвістичних наук буде неповним і, поза сумнівом, неповноцінним, якщо оминати питання взаємовідношень фольклорної ономастики і лінгвофольклористики, ширше – етнолінгвістики, лінгвокультурології, вже бодай тому, що одні з перших студій фольклорних онімів були здійснені в лінгвокультурознавчому, етнолінгвістичному, вужче – лінгвофольклористичному, за сучасними мірками, ключі.

Нагадаємо, комплексність фольклорної ономастики, те, що ця галузь досліджень знаходиться на стику лінгвофольклористики та ономастики, ні в кого нині не викликає заперечень і сумнівів. Перефразовуючи слова А. Фоміна, сказані у зв'язку з літературно-художньою ономастикою [16, с. 109],

ставимо запитання: що це за стик: а) складник лінгвофольклористики, який використовує ономастичний апарат; б) специфічна область ономастики, яка використовує лінгвофольклористичні методи; в) чи це спільна територія для застосування ономастичних та лінгвофольклористичних методів? Безперечно, рухатися вперед, не осмисливши зв'язків усередині самої філологічної парадигми, неможливо. Дослідженню цієї проблеми й присвячена наша розвідка.

Перш, ніж говорити про взаємозв'язки фольклорної ономастики та лінгвофольклористики, з'ясуємо місце останньої в системі сучасних лінгвістичних, зокрема лінгвокультурологічних досліджень.

Сьогодні немає чіткої схеми взаємозв'язку дисциплін, які розробляють проблему *мова і культура*. Не лише в різних національних лінгвістиках, але часом і в межах однієї існує різне бачення цієї проблеми. Наприклад, український мовознавець В. Кононенко вважає, що лінгвокультурологія "органічно входить до кола гуманітарних міждисциплінарних галузей – етнолінгвістики, психолінгвістики, соціолінгвістики, лінгвоантропології, лінгвофольклористики, лінгвокраїнознавства тощо, у яких у різних аспектах як "вихідна субстанція" досліджується мова..." [11, с. 21]. Отож, пропонує схему, у якій лінгвокультурознавчі дисципліни поєднані сурядним зв'язком. Натомість російський дослідник О. Хроленко вибудовує схему взаємозв'язків дисциплін, що вивчають питання *мови і культури* за підрядно-сурядним принципом. Так, він вважає, що місце лінгвокультурології в межах лінгвокультурознавства, яке розуміє не як спеціальну науку, а як "напрямок, галузь, поле, яке розробляє комплекс лінгвокультурознавчих дисциплін, перелік яких не обмежений етнолінгвістикою та лінгвокультурологією" [18, с. 28]. До дисциплін лінгвокультурологічного циклу О. Хроленко зараховує поряд зі згаданою вище етнолінгвістикою також такі зовсім нові галузі, як етнодіалектологія, етногерменевтика, і вважає, що їх перелік в наші дні може поповнюватися. До речі, польський учений Є. Бартмінський теж вимежує такі етнолінгвістичні субдисципліни, як етнопоетика, етносемантика, етнофразеологія, етносинтаксис (терміни, які, за його спростереженнями, уже є в науковому обігу) [21, с. 10]. Усі ці "первісні" дисципліни, до яких зараховано і лінгвофольклористику, входять, на думку О. Хроленка, до складу етнолінгвістики, яку, на відміну від М. Толстого і його послідовників, розуміє широко: "...етнолінгвістика покликана досліджувати взаємозв'язок явищ конкретної мови (наприклад, російської) з фактами російської ж культури, вивчати всі випадки впливу етнічної ментальності на структуру і квантитативні характеристики загальнонародної мови, відображення в лексиконі мови фактів історії народу, елементів матеріальної, духовної і художньої культури. Етнолінгвістика – це вищий рівень лінгвокультурознавчого узагальнення" [18, с. 30]. За О. Хроленком, етнолінгвістика та лінгвокультурологія співвідносяться як окреме і загальне мовознавство, етнолінгвістика може бути національною, а лінгвокультурологія – ні, бо лінгвокультурологія – це філософія мови та культури і її місце поряд з

мовознавством та наукою про культуру, від яких вона відрізняється власним предметом [18, с. 31]. Органічною частиною етнолінгвістики, на його думку, є, як ми вже згадували, лінгвофольклористика [17, с. 142].

Дослідники також стикаються з існуванням широкого та вузького розуміння етнолінгвістики, що, відповідно, впливає на потрактування самої дисципліни, її предмета, мети і завдань та відповідно її взаємозв'язків з лінгвофольклористикою. Так, наприклад, український учений В. Жайворонок, йдучи за російським дослідником М. Толстим, вважає, що в широкому плані етнолінгвістика може включати "діалектологію, мову фольклору, частково історію мови, а також майже всі аспекти мови як соціального явища" [6, с. 50], тобто при широкому розумінні цієї галузі лінгвофольклористика є її складником. Вузький план розуміння етнолінгвістики "можна звести до погляду на цю дисципліну як на галузь мовознавства, що ставить і розв'язує проблеми мови й етносу, мови й культури, мови й народного побуту та менталітету, мови й міфології тощо" [6, с. 50]. Покласти край плутанині в методологічному розмежуванні лінгвофольклористики та етнолінгвістики здійснила спробу 2008 року Ю. Дядищева-Росовецька, наголосивши на існуванні особливій термінознавчої і наукознавчої проблеми – питанні про окремість і "суверенність" української лінгвофольклористики та етнолінгвістики. Дослідниця вважає, кожна з цих дисциплін виконує своє завдання: лінгвофольклористика в її розумінні "і фольклорноцентрична, і лінгвоцентрична", лінгвістичніша за етнолінгвістику, "лінгвофольклористичний підхід передбачає опис вербальної мови фольклору та структури усного фольклорного тексту", а етнолінгвіст мав би дивитися на мову фольклору крізь призму етнології та етнографії [5, с. 18–19].

Подібну в цьому питанні позицію обіймає й О. Хроленко. Лінгвофольклористика, на його думку, не підмінює етнолінгвістики, оскільки останню фольклор і його мова цікавлять лише частково. Але, далі розвиває думку, лінгвофольклористика – філологічна наука, яка в наші дні набуває статусу лінгвокультурознавчої дисципліни... і забезпечує лінгвокультурологію надійним фактичним матеріалом, нетривіальними ідеями та сучасним методологічним інструментарієм [17, с. 145–146]. Основні завдання науки він убачає в тому, що вона повинна дати нові знання про природу фольклорного слова як елемента народно-поетичного твору (це її основне, підсумкове значення), а також у тому, що вона забезпечує пошук іншого, інтегрованого, методологічного і методичного підходу до усно-поетичного мовлення [17, с. 141–142].

Інша російська дослідниця С. Нікітіна розуміє мету лінгвофольклористики як опис мови фольклору. Перерахувавши, об'єктом яких наук, з огляду на різницю між завданнями опису, є фольклорний текст (історії мови в поєднанні з діалектологією, стилістики, фольклористики, етнолінгвістики та лінгвофольклористики), відмінність між етнолінгвістикою та лінгвофольклористикою вона вбачає в тому, що перша на матеріалі фольклору та етнографічних даних досліджує те, "як народний менталітет відображений в мовних стерео-

типах”, друга ж займається ”описом мови фольклору, структури фольклорного тексту, фольклорної картини світу” [13].

Термін ”лінгвофольклористика” в 70 х рр. ХХ ст. ввів до наукового обігу О. Хроленко (див. його праці ”Проблеми лінгвофольклористики. К вопросу о комплексном подходе к изучению языка фольклора” [19] та ”Что такое лінгвофольклористика?” [20]). Цей термін, на його думку, мав позначати суть підходу до вивчення усно-поетичного мовлення – ”виявлення місця і функцій мовної структури в структурі фольклорного твору, використання лінгвістичних і фольклористичних методів дослідження” [20]. Сьогодні ж О. Хроленко розуміє означену ним дисципліну дещо ширше: лінгвофольклористика, вважає він, об’єднала в собі два напрями, філологічний і культурологічний. Отже, вона ”по-перше, вивчає народно-поетичне слово в контексті фольклорного дискурсу з метою виявити статус мови фольклору і розкрити секрет феноменальних можливостей народно-поетичного слова як естетичного засобу і, по-друге, прагне виявити і описати те, що знаходиться поза семантикою фольклорного слова (етнічна ментальність і етнокультурні елементи). І в першому, традиційному, і в другому, інноваційному, випадках лінгвофольклористика співробітничас з фольклористикою, зберігаючи свою специфіку” [17, с. 145].

Попри те, що українська лінгвофольклористика започаткована у працях філологів ХІХ ст., зокрема О. Потебні, до останнього часу у вітчизняній науці бракувало комплексних, теоретичних праць, присвячених мові української народної словесності, зокрема особливостям фольклорного слова. 2008 року згадувана вже Ю. Дядищева-Росовецька констатувала недостатню теоретичність української лінгвофольклористики [5, с. 21]. Лише позаторік побачила світ монографія Н. Данилюк ”Поетичне слово в українській народній пісні”, один з розділів якої присвячено проблемі формально-структурних та семантичних показників народнописанного слова. Якщо в багатьох національних лінгвістиках, зокрема в польській та російській, нині сформовані й успішно функціонують окремі лінгвофольклористичні центри: загальноновизнаними є в Польщі – люблінська, у Росії – курська, воронезька, петрозаводська школи, очолювані відомими вченими С.Бартмінським, О. Хроленком, С. Артеменко, З. Гарлановим, то в Україні, за слушним зауваженням Н. Данилюк, ”поки що не створено осередків лінгвофольклорного вивчення народнопоетичних творів” [4, с. 53]. Залишається нез’ясованим і таке засадниче питання, як проблема статусу мови фольклору в стилістичній системі загальнонародної мови [4, с. 6]. Окрім сказаного, хочемо звернути увагу ще на кілька моментів. Зокрема, відзначені іншою дослідницею В. Конобродською складність українського мовно-культурного континууму, що об’єднав архаїчні діалектно-культурні ареали (Полісся, Карпати, Буковину, Поділля) і новостворені культурні ареали більш пізнього формування; вихід українського діалектно-культурного простору за межі державних кордонів України, що створює умови для локальних трансформацій традиційної культури в її латентних зонах, і в той же

час існування в межах основного континууму вкраплені інших національних культур, на її думку, ускладнювали і ускладнюють українські етнолінгвістичні дослідження [10], а отже, відповідно, і лінгвофольклористичні.

Проте, якщо звернемося до відповідної статті в енциклопедії "Українська мова", за авторством С. Єрмоленко, одного з провідних українських лінгвофольклористів, то побачимо, що суть і завдання національної лінгвофольклористики не відрізняються суттєво від її розуміння російськими філологами, зокрема курськими лінгвофольклористами. В українській лінгвістиці теж задекларовано поєднання в межах сучасної лінгвофольклористики двох напрямів, філологічного і культурологічного: "Лінгвофольклористика – напрям мовознавства, пов'язаний з вивченням мови усної народної творчості як з погляду внутрішньої мовної структури (частково як окремого функціонального стилю літературної мови), так і в плані зв'язку мови фольклору з психологією народної творчості, з відображенням у вербалізованих формах світогляду народу" [14, с. 316]. Щодо вивчення власних назв у межах згаданого напрямку, то розбіжностей, за нашими спостереженнями, теж донедавна не було.

Широке розуміння лінгвофольклористики, включення до її компетенції культурологічного аспекту відкриває нові можливості для вивчення в її межах онімів. Але робота щодо послідовного опису великих підсистем фольклорних власних назв, без чого неможливо досягнути, за влучним висловлюванням О. Березович, "глибинних конструктивних принципів організації ономастикону" [2], у нашому випадку – фольклорного, ще й досі не розпочата.

Як у слов'янській лінгвофольклористиці загалом, онімну лексику українські мовознавці розглядають вибірково, не враховуючи її системний характер, окрім того, рідко беруть до уваги її особливий щодо апелювання статус. У приватній розмові з автором статті О. Хроленко сказав, що, на жаль, представники його школи теж досі не займалися вивченням фольклоронімів. Показовими в цьому плані є дослідження одного з яскравих представників курської школи лінгвофольклористики І. Клімас, дослідниці фольклорної лексикології, у численних працях якої онімний матеріал залучений спорадично і лише як ілюстративний [7].

Найновіші монографічні дослідження українських лінгвофольклористів Т. Беценко "Текстово-образні універсалії думового епосу: структура, семантика, функції" (2008) та Н. Данилюк "Поетичне слово в українській народній пісні" (2010) підтверджують цю тенденцію. Перша дослідниця, розглядаючи текстово-образні універсалії з просторовою семантикою, співвіднесени з певними історичними подіями, перераховує засвідчені думами класи топонімів (хороніми, ойконіми, гідроніми, ороніми, дромоніми, інсулоніми) та супроводжує їх відповідними прикладами [3, с. 91–92]. Аналізуючи текстово-образні універсалії як репрезентанти думового антропопростору, наводить приклади імен, навіть у кількох випадках залучає до аналізу їхню доонімну семантику [3, с. 99, 101]. Ще кілька разів згадано назви релігійних об'єктів, свят та імена святих [3, с. 90, 104]. Отож, попри те, що, за спостереженнями самої Т. Бецен-

ко, у "концептосфері фольклорного, зокрема думового, епосу значне місце відведене власним назвам" [3, с. 47], у тексті монографії їх аналіз здійснено лише принагідно, без урахування особливого статусу фольклоронімів у лексичній системі мови (показовим є факт, що в списку літератури немає жодної праці з ономастики), без будь якого натяку на системність опису. Гадаємо, наведено Т. Беценко висловлювання А. Євгенєвої про те, що в аналізі усної поезії єдино правильним шляхом є "пошуки і встановлення певної "системи" в самих текстах" [цит. за 3, с. 53], має прямий стосунок і до онімного простору думового епосу.

Друга дослідниця розглядає особливості українського народнописаного слова; аналізуючи лексико-семантичні поля, що є основними сферами мовної картини світу в українській народній пісні, залучає до розгляду власні назви. Наприклад, поле "людина", найчисельніше, за свідченням Н. Данилюк, з виділених нею лексико-семантичних структур [4, с. 335], не містить аналізу жодної власної особової назви, поодинокі згадку про прізвисько Богдана Хмельницького *хміль* знаходимо в підрозділі, присвяченому розгляді лексико-семантичного поля назв рослинного світу [4, с. 423]. Щодо географічних назв, то перелік залучених до розгляду одиниць доволі великий: ороніми, гідроніми, ойконіми, хороніми тощо. Вказано на окремі особливості та частотність їх фіксації різними пісенними жанрами фольклору, часом прокоментовані контекстуальне оточення, семантичний обсяг тієї чи тієї номінації, функції. Так само проаналізована частина теонімів та агонімів. Але, попри те, що дослідниця активніше за авторку попередньої монографії залучає до аналізу оніми, вони розглянуті без урахування системної зануреності в національний онімний простір, без огляду на особливу реалізацію їхніх називних можливостей, зумовлених природою самої власної назви. Не врахованим, гадаємо, залишився засадничий момент: фольклоронімний простір нерозривно пов'язаний з усією системою фольклорної мови, але він є її особливим континуантом, мікросистемою лексики фольклору, зі своєю структурою, семантикою, жанровою зорієнтованістю і вагомністю у фольклорній мовній моделі світу.

На відміну від лінгвофольклористичних студій, етнолінгвістичні дослідження онімної лексики за останні десятиліття набули системного характеру. У російській лінгвістиці, наприклад, поряд із лінгвокраїнознавчим підходом, який має на меті виявити фонові знання, пов'язані з окремими власними назвами, та лінгвокультурологічним, основним завданням якого у власне лінгвістичному аспекті є етимологізація та етномовна інтерпретація імені (як бачимо, дослідниця має власне бачення взаємовідношення лінгвокраїнознавчого та лінгвокультурологічного аспектів вивчення онімів), виокремлюється група робіт, завдання яких полягає у виявленні "ідіотнічної специфіки імені, що базується на розгляді **глибинних конструктивних принципів організації ономастикону**" (виділення наше. – Н. К.) [2]. Проаналізувавши праці російських дослідників 1987–1998 рр., що мали відношення до розгляду

власних назв в етнолінгвістичному аспекті, серед них, до речі, кілька монографій, О. Березович прийшла до висновку, що "ономастика і етнолінгвістика потрібні "одна одній". З одного боку, онімний (особливо топонімний) матеріал може стати добрим полігоном для вдосконалення методики етнолінгвістичного аналізу... З іншого боку, етнолінгвістичні дослідження дуже важливі для вдосконалення і поновлення семантичного вивчення топонімії, яке трохи зайшло в глухий кут "відапелятивних" класифікацій" [2]. Проте, на її думку, поки що (а це кінець ХХ ст.) етнолінгвістичний аспект вивчення власних назв потребує серйозного теоретичного і методологічного розпрацювання [2]. Трохи пізніше в часі, 2001 року, О. Березович, розглядаючи проблеми сучасної російської ономастики в ретроспективному плані та з погляду перспектив розвитку, зауважила: "Непросто проникає в ономастику" антропологічна парадигма" сучасного мовознавства. Звернення до ономастики як матеріалу для етнолінгвістичного чи лінгвокультурологічного досліджень є доволі закономірним, оскільки в ономастиконі закодовано соціально найвагоміші та стійкі кванти етнокультурної інформації... Проте, незважаючи на величину культурознавчого потенціалу онімів, розкритий він поки що незадовільно: якщо "апелятивна лінгвістика" страждає від методологічної нерозпрацьованості "концептуальних" та інших подібних досліджень..., то в ономастиці ця хвороба набула критичного характеру. Насамперед треба позбуватися суб'єктивно-селективного підходу до виявлення етнокультурних можливостей іменника, згідно якого "культуроносними" визнають окремі імена, а не всю система загалом" [1, с. 39].

Автори студій онімів в етнолінгвістичному аспекті теж постали перед проблемою щодо статусу власних досліджень. Аналіз їхніх праць не дає відповіді на запитання: йдеться про етнолінгвістичний аспект в ономастиці чи про дослідження онімів у межах етнолінгвістики? Л. Феоктистова, здійснивши 2007 року огляд праць представників екатеринбурзької школи, присвячених етнолінгвістичній проблематиці, зауважила: "...співробітники Уральського університету – одного з найбільших *ономастичних центрів* Росії (виділення наше. – Н. К.) – активно залучають до кола об'єктів етнолінгвістичного дослідження дані ономастики. Це дає змогу долати дисбаланс між "*пропріальною*" та "*апелятивною*" *етнолінгвістикою* (виділення наше. – Н. К.), що склався в сучасній науці" [15]. Свого часу, а саме 1995 року, В. Нерознак у статті з промовистою назвою "Ономастика як складник лінгвокультурології" взагалі запропонував розглядати ономастику як розділ лінгвокультурології, що досліджує етнокультурну семантику власної назви, подавши як приклад укладений власноруч історико-топонімичний словник [12, с. 4]. На думку О. Березович, його підхід не зовсім вдалий, бо "демонструє широке розуміння предмета

лінгвокультурології (настільки широке, що, по суті, будь який аспект традиційних ономастичних досліджень можна вважати лінгвокультурологічним), при цьому губиться аспект, що є магістральним для вузького розуміння етнолінгвістики, – відображення в імені духовної культури народу [2]. У праці 2001 року О. Березович, торкаючись стану та перспектив вивчення власних назв в етнолінгвістичному аспекті, зауважила, що цей аспект дослідження засвідчив: ”Глибинне культурно зорієнтоване осмислення іменника – одна з найцікавіших перспектив ономастичних пошуків, які повинні повернути собі вагомість і престижність у сучасних лінгвістичних дослідженнях” [1, с. 46].

Отже, наразі науковці говорять і про етнолінгвістичний аспект вивчення ономастики, і про пропріальну етнолінгвістику. Постає питання: йдеться про новий (у дусі сучасної парадигми мовознавства) аспект дослідження ономастичної лексики чи про підрозділ етнолінгвістики? Гадаємо, з огляду на специфіку ономастичної підсистеми мови (її окремішність у межах будь якої з національних мов), що зрештою призвело до виокремлення ономастики як науки, та нинішню ”широту” і ”неохопність” проблеми взаємодії явищ мови і культури, численність основних напрямів і методологічних підходів у сучасній лінгвокультурології, доцільніше говорити про перше. Тим паче, що від самих початків формування ономастики лінгвокультурологічний потенціал власних назв було взято до уваги. Щодо вивчення фольклоронімів, то саме в межах фольклорної ономастики можуть бути забезпечені умови їхнього якнайповнішого й системного аналізу, з урахуванням ономастичного статусу, культурологічного потенціалу, з використанням відповідних лінгвофольклористичних методів.

Література

1. Березович Е. Л. Русская ономастика на современном этапе: критические заметки. // Е. Л. Березович // Известия Академии наук. Сер. лит. ры и яз. Т. 60, № 6. Ноябрь-декабрь, 2001. – С. 34–46.
2. Березович Е. Л. Этнолингвистическая проблематика в работах по ономастике (1987–1998 гг.) [Электронный ресурс] / Е. Л. Березович. – Режим доступа : <http://www.rastko.org.yu/rastko/delo/11698>
3. Беценко Т. П. Текстово-образні універсалії думового епосу: структура, семантика, функції : монографія / Т. П. Беценко. – Суми : Видавництво СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2008. – 400 с.
4. Данилюк Н. Поетичне слово в українській народній пісні : монографія / Данилюк Ніна Олексіївна. – Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2010. – 512 с.
5. Дядищева-Росовецька Ю. Б. Про необхідність методологічного розмежування між сучасними українськими лінгвофольклористикою та етнолінгвістикою / Ю. Б. Дядищева-Росовецька // Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практи-

ка : зб. наукових праць. – Вип. 17. – К. : Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2008. – С. 17–22.

6. Жайворонок В. В. Українська етнолінгвістика: деякі аспекти досліджень / В. В. Жайворонок // Мовознавство. – 2001. – № 5. – С. 48–63.

7. Климас И. С. Русское фольклорное слово : курс лекций для магистрантов : учебное пособие / И. С. Климас. – Курск : Изд во Курск. гос. ун та, 2009. – 168 с.

8. Колесник Н. Традиції вивчення фольклорних онімів у східнослов'янському мовознавстві / Наталія Колесник // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Серія: Мовознавство. – Тернопіль : ТНПУ, 2011. – Вип. 2(19) 2008 – 1(20) 2011. – С. 143–152.

9. Колесник Н. Термінологічні суперечки в царині літературної ономастики і фольклорна ономастика / Наталія Колесник // Науковий вісник Ужгородського університету. Серія Філологія. Соціальні комунікації. Присвячується 90 річчю від дня народження Й. О. Дзедзелівського. – Ужгород : Вид во УжНУ "Говерла", 2011. – С. 122–127.

10. Конобродская В. Украинская этнолингвистика: некоторые аспекты [Электронный ресурс] / Валентина Конобродская. – Режим доступа : <http://www.rastko.rs/rastko/delo/11735>

11. Кононенко В. І. Українська лінгвокультурологія : навч. посіб. / Віталій Кононенко. – К. : Вища шк., 2008. – 327 с.

12. Нерознак В. П. Ономастика как составная часть лингвокультурологии / В. П. Нерознак // Ономастика Поволжья : мат-лы VII конф. поволжских ономастологов. – Волгоград, 1995. – С. 4–6.

13. Никитина С. Е. Предмет и метод лингвофольклористики [Электронный ресурс] / Никитина Серафима Евгеньевна. – Режим доступа : http://www.rutenia.ru/folklore/Nikitina_tezisi.html

14. Українська мова : Енциклопедія. – 2 е вид., випр. і доп. – К. : Вид во "Укр енциклопедія" ім. М. П. Бажана, 2004. – 824 с.

15. Феоктистова Л. А. Этнолингвистические исследования в Уральском университете [Электронный ресурс] / Любовь А. Феоктистова – Режим доступа : <http://www.rastko.rs/rastko/delo/11736>

16. Фомин А.В. Литературная ономастика в России: итоги и перспективы / А. В. Фомин // Вопросы ономастики. – 2004. – № 1. – С. 108–120.

17. Хроленко А. Т. Место лингвофольклористики в системе лингвокультуроведческих дисциплин / А. Т. Хроленко // Народные культуры Русского Севера : материалы российско-финского научного симпозиума (3–4 июля 2001), Архангельск. 2002. – С. 141–146.

18. Хроленко А. Т. Основы лингвокультурологии : учебное пособие / А. Т. Хроленко. – М. : Флинта ; Наука, 2004. – 184 с.

19. Хроленко А. Т. Проблемы лингвофольклористики. К вопросу о комплексном подходе к изучению языка фольклора / А. Т. Хроленко // Очерки по стилистике русского языка. – Курск, 1974. – Вып. 1. – С. 9–23.

20. Хроленко А. Т. Что такое лингвофольклористика? / А. Т. Хроленко // Русская речь. – 1974. – № 1. – С. 36–41.

21. Bartmiński J. Etnolingwistyka słowiańska – próba bilansu / Jerzy Bartmiński // Etnolingwistyka. – 2005. – № 16. – S. 9–28.

МЕСТО ФОЛЬКЛОРНОЙ ОНОМАСТИКИ В ПАРАДИГМЕ СОВРЕМЕННОЙ ЛИНГВИСТИКИ

Н.С. Колесник

Аннотация

Фольклорные имена собственные являются объектом студий многих филологических дисциплин, в частности фольклористики, диалектологии, стилистики, истории языка, лингвистики, лингвофольклористики, ономастики и др. Цель предлагаемой публикации – доказать, что комплексное, генерализованное изучение фольклоронимов целесообразнее всего проводить в пределах фольклорной ономастики.

Ключевые слова: фольклорное имя собственное, фольклороним, фольклорная ономастика, лингвофольклористика.

THE PLACE OF FOLKLORE ONOMASTICS IN THE PARADIGM OF MODERN LINGUISTICS

N.S. Kolesnyk

Summary

Folklore proper names have been the object of study for many linguistic disciplines, folklore, dialect studies, stylistics, history of a language, ethnolinguistics, linguofolklore studies, onomastics, etc. The objective of the study is to prove that a complex, generalized study of folklore onyms is the most reasonable within folklore onomastics.

Key words: folklore proper name, folklore onym, folklore onomastics, lingual folklore studies.